

VÄRME VÅG

STOCKHOLM 2300

Sten Rosendahl

FÖRLAG
FUTUR

Tidigare utgivet av Sten Rosendahl:

*"Det blå rummet" (novell) i antologin
"Magiker och Maskiner", Cathaya, 2014*

*"Eko" (novell) i antologin
"Över en vinterfika", Aritons förlag, 2015*

*"Algblomning" (roman)
Förlag Futur, 2017*

*"Den sista zombien" (novell) i antologin "Sjön"
Miramir Förlag / Whip Media, 2018*

*"Djuret" (novell) i antologin "Folketro",
Miramir Förlag / Whip Media, 2019*

*Copyright © Sten Rosendahl 2021
Utgiven av Förlag Futur 2021
www.forlagfutur.se*

*Omslag och inläga:
Mia Fallby, www.m-dsign.com*

*ISBN: 978-91-984036-3-3
Första utgåvan*

*Till min pappa
Henry Gunnarsson
som alltid skrev tills det
blev både bra och klart.*

PROLOG

---

*Röstanteckningar efter möte med kriminalinspektör May Born.
Signerat av avdelningschef Tris Elder, centralpolisens säkerhetsrotel.
Stockholm, 14 januari, 2347.*

”Start diktamen.

May Born har nu varit i tjänst här på roteln igen en tid efter att hon förra året på egen hand avvärdade attacken på personer i stadens styre, där bland annat Ilse, hennes mor stadsrådet Ilse Born, blev skadad och fortfarande har påtagliga hälsoproblem. Det här mötet är del i en serie avstämningar för att avgöra om Born är stabil nog för att genomföra utredningsuppdrag på fältet igen.

Efter samtalet har jag beslutat att inte sätta in henne i de operativa säkerhetsaktioner som just nu pågår i staden. I stället ges hon först möjlighet att öva upp och använda de speciella mentala förmågor hon är utbildad för. Vi har några nya, obekräftade underrättelser och även flera terroristmisstänkta som hon kan hjälpa oss att bedöma så länge hon är kvar i inre tjänst. Jag vill inte släppa ut henne på ett större uppdrag i staden som läget är just nu, hur dekorerad hon än är.

Vad gäller Tom Lexler, den civila person hon samarbetade med sist, har han fått en arkivarietjänst och hotellbostad av staden. Enligt avtal med Stadsarkivets chef ska han vara tillgänglig som frilansande civil utredare när vi behöver hans historiska kunskaper. Genom att han är med på stadens avlöningslista anser vi oss ha tillfredsställande kontroll på hans säkerhetsstatus. Han var till stor hjälp förra gången, och Born litar på honom.

På grund av de hot Stockholm ständigt utsätts för, både inifrån och utifrån, och med ökad personalbrist, är det nödvändigt att mobilisera alla resurser på bästa sätt.

Klart slut.”

KAPITEL 1

CARL

I skymningen såg stadsmuren liten och obetydlig ut på håll. Carl drog ner andningsskyddet och spejade framåt. När de som första båt närmade sig algbankerna i höjd med Enskedeträsket sträckte han upp handen i luften. Alla båtar i insatsstyrkan saktade in samtidigt och gled förbi de mörka höghusen med trasiga fönsterrutor. De var nära broarna nu och behövde använda ljuddämparna då stadens patrullfarkoster kunde finnas i närheten.

Så snart de kom in i det gamla Globenområdet skymtade han Skanstullstornet på håll i dimman. Det gick att ana andra och större gränstorn längre bort men också flera innanför muren. Blinkande röda ljus avslöjade två höga torn i de centrala delarna av staden. Mellan de spetsiga höghusen stack lägre kupoler upp, något nytt enligt de källor som hade skvallrat för dem om livet inne i staden.

Nästan framme nu. Äntligen.

Carl blev ivrig och gasade, men de andra hann snabbt i kapp och ljudet från båtarna blev oroväckande högt. Han släppte gasreglaget och med handviftningar befallde han de

andra att också sakta ner. En liten stund senare styrde de upp mot en sandbank. De tre öppna båtarna med sex personer i varje körde upp mot stranden och de gick i land. Främste soldat i varje båt förtöjde sin farkost vid pålverket av stål som stack upp utanför det rostiga taggtrådsstängslet. Innanför stängslet, på toppen av en kulle ovanför, fanns bropelaren som var deras första samlingsplats.

Carl växlade blick med andrabefälet, chefsingenjören Anna Bodotter, nickade åt henne och väntade tills de andra gått i land. Sedan slängde han upp ammunitionsväskan på ryggen och tog elektrovevret på axeln. Han steg ur båten, gick igenom stängslet som gruppen hade klippt upp och ställde sig vid de andra i skydd av den enorma betongpelaren. Ovanför dem körde precis ett av de långa algtågen från söder in i staden. Flera i truppen ryckte till och hukade sig – transporterarna var kända för att ha militär med tung beväpning ombord. Han signalerade åt dem att hålla sig stilla och var noga med att bevara sitt lugn. Så här nära stadens skyddande mur lurade alltid faror.

Tåget försvann in genom stadsmuren och bullret med det. De stod orörliga och lyssnade efter fler ljud, men ett par minuter senare satt alla i gruppen på huk och drack ur sina vattenflaskor under tystnad. En diodlampa blinkade på Carls arm – det var dags. Han lade handen över klockan för att släcka ljuset och reste sig upp. Alla i gruppen höjde blicken. Han synade dem. De var noga utvalda, hade mycket att förlora, men också mycket att vinna på den sedan länge planerade, militära aktionen. Alla utvalda i styrkan var antingen fysiskt starka eller högt specialiserade. De bar byns brungröna uniformer med handskar, mössor och ansiktsskydd mot den skoningslösa UV-strålningen och andningsfilter mot den skadliga luften.

Han tog ett djupt andetag och började:

”Ni vet hur mycket som står på spel. Den stad som har

stängt oss ute ska nu få tillbaka för det den har utsatt oss för i decennier. Ingen av er har satt fot i Stockholm, men ni har föräldrar, släktingar eller någon förfader som bott här för länge sedan. Och ni själva har i många år nu genom hårt arbete betalat skatt till staden som suger ut er, utan att ge något tillbaka av sin rikedom.”

Carl pausade. Han kände ilskan växa och stod tyst några sekunder för att samla sig. Han fick inte förlora sig i den vrede som så ofta vaknade inom honom när han kom in på utomarnas historia – och alla de som inte fick plats i städerna. Han visste att de inte behövde höra det igen, men han behövde säga det, för att behålla modet och fokus på uppdraget. Tiden utanför stadens murar hade inte läkt några sår, men den hade gett möjlighet att planera återkomsten, hans återkomst ...

”Ridel, Gaidotter”, fortsatte han. ”Förbered kamouflaget på båt ett och två, vi lägger ut mot Årstaträsket så fort solen gått ner.”

Den länge och senige John Ridel torkade sig om näsan och nickade på huvudet åt Maria Gaidotter vars röda hår stack ut en bit utanför den annars heltäckande huvudbonaden. De var båda mycket erfarna och grundligt utbildade i gerillastrid. Utan att vänta på fler order reste de sig med besättningar och gick i väg mot sina flodbåtar.

”Kox och Hennman.” Hans unga adepter från båt tre och fyra tittade på honom. ”Sätt upp radiomasten här och kontrollera kommunikationen med alla båtar innan gryningen. Rapportera sen radiostatus till Bodotter här.” Han pekade på Anna som steg upp och ryckte åt sig sin ryggväska. ”Vi måste kunna koordinera oss snabbt när aktionen inleds.”

De båda nyutnämnda båtbefälen begav sig också åter till sina vattenfordon. De var ambitiösa, vältränade och förvillande lika varandra med det där typiska utseendet hos utomare som vuxit upp i ett ödeland under en obarmhärtig sol: en egen-

domligt läderartad hud trots sin ungdom, i kombination med mycket ljusblå ögon. Carl hade räknat med att de två skulle komma till nytta om de behövde agera snabbt och våldsamt. Kox busvisslade kort åt sin besättning som genast ställde sig i givakt. Hennman gav honom en spark i baken. Vända mot Carl lyfte de båda ett finger mot sina munnar. Dessa två kunde aldrig riktigt sluta skämta. Han nickade mot dem och befälen fortsatte under tystnad sin marsch tillbaka mot stranden.

Carl gjorde Anna sällskap på holmens högsta punkt, han för att övervaka truppens aktiviteter, hon för att etablera kontakt med deras förtrogna i staden. Hon hade tagit fram sin pejlare och studerade den noga. Än så länge hade allt gått enligt plan.

Han var den udda fågeln i truppen – hans familj hade bott under jord i stadens ytterkanter, skyddade mot soldöden. De från byn hade levt med den i generationer, något som märktes på de spontana men inte livshotande mutationer solstrålningen medförde. Många i byn hade hudförändringar och små kroppsdeformationer, men också märkliga förmågor. De hade ett annorlunda sinnelag som han hade behövt mycket tid för att komma underfund med och fortfarande inte förstod ibland.

Han såg mot staden. Om en timme skulle de påbörja färden in och han kände hur svetten klibbade mot uniformsskjortan. Anna ställde sig bredvid honom. Hennes ögon sökte sig till stadsmuren som reste sig som en väldig, svart våg bakom bropelarna.

”Du har väl sett Stockholm på bild?” sa han när hon inte slutade stirra.

Hon skakade på huvudet och tog ett djupt andetag, sedan blev hon ivrig:

”Titta på den stora muren! Och på de höga tornen! Hur många bor där?”

Han tänkte efter.

”Svårt att veta. Det ryktas att det föds för få barn. Men de är nog fortfarande runt fem miljoner, kanske fler. Tornen rymmer inte speciellt många, så det byggdes tusentals tunnlar i ett tiotal nivåer under marken, många fler nu än när jag var barn och bodde här. Bara de allra största städerna hade råd och kunde överleva genom att resa murar och gräva sig neråt. Allt för att komma undan strålningen och den giftiga luften.”

Carl hörde henne dra efter andan.

”Men hur står de ut? De flesta kan väl inte ens se himlen och stjärnorna?”

”Alternativet är döden.” Han såg ner mot marken. ”Eller ett liv med svält och sjukdom under solen.” Han nickade mot muren. ”Det sägs att megastäder liknar myrstackar. Du vet, bon med många små insekter utan individuella tankar?” lade han till när hon tittade på honom med kisande blick.

”Jag har läst om dem!” sa hon. ”De kanske finns kvar i öknen under jorden någonstans. Som vi.”

Han log svagt mot henne och lutade sig mot bropelaren. Anna återgick till att trycka på sin skärm.

Pelaren närmast dem var övertäckt av grönalger, men Carl insåg att stadens renhållningstrupper såg till att de andra pelarna hölls rena för att skydda bron och stadens transporter. Värre var det med den höjda havsnivån som gjorde att bräckt vatten långsamt tärde på fundamenten – de skulle komma att behöva bytas ut. En gång hade just det varit hans blivande yrke, men det kändes mycket länge sedan nu. I stället hade han de senaste tjugo åren byggt strålningskydd och enkla bostäder till den grupp överlevande som hade hittat till den lilla bosättningen Nyby, söder om Södertörns träsk och bortom de brända ökenslätterna. Långt ifrån Stockholm.

Mörkret hade fallit och frontgruppen var på väg i den båt vars mål var Skanstornet. Carl satt i fören och tittade rakt fram. Han ville nå dit först och hans hjärta började slå fortare – men

det var inte en adrenalinstinn stridsvittring han kände, utan en stigande yrsel när han såg stadsmuren komma närmare. Så hög, så oförsonlig. Han knöt sina händer – närheten till staden väckte hatet inom honom igen. Anna satte sig bredvid honom. Hennes ansiktsskydd gjorde att han bara såg de onaturligt ljusa ögonen och de mörka ringar hon målat runt dem, men det förstärkte bara allvaret i det hon sa:

”Carl, säg till om du vill att jag ska ta över fler uppgifter. Du ska inte känna att du behöver göra allt själv, och våra allierade i staden har redan förberett vår väg precis som vi planerat. Vi tar oss in och gör det vi ska, inget annat. Många goda krafter är på vår sida. Det hänger inte bara på dig nu.”

Han såg Annas blick och log. Triumfens ögonblick skulle aldrig kännas starkare än precis just nu – innan verkligheten trängde sig på och smutsade ner hans korståg med våld och död. Som om inte människorna redan hade fått nog av det. Men inga av de tankarna fick slippa över hans läppar.

”Tack, Anna”, sa han kort.

Anna nickade till svar. Hennes stöd och teknikkunskaper var verkligen ovärderliga. Det var synd att han skulle behöva svika henne.

De vände sig mot muren som reste sig framför dem. Han signalerade till de andra att täcka över både sig själva och båten med kamouflageduk. Sakta gled båtarna under tystnad in i Hammarbykanalens sörjigt gröna vatten. Nu fanns det ingen återvändo.

* * *

Båten hade glidit på lågvarv hela vägen genom den underjordiska Klarakanalen utan att de hade upptäckts. Genom kontakter i

staden, en motståndscell vars medlemmars identitet de inte kände till, hade de fått reda på den här rutten. Den skulle föra dem ända in till stadens hjärta. De yttre portarna var strängt övervakade, men genom kanalen kom de djupt in i stadens nät av vattenvägar. Där var bevakningen inte lika omfattande som vid de yttre murarna.

Anna hade pejlat in signalen som förde dem genom kanalsystemet. På lukten verkade det fungera som kloaker och samtidigt reglerades vattennivån runt staden. Konvojen med deras täckta båtar hade först följts åt genom Årstaviken och förbi Hornstullstornet, men skulle nu dela upp sig i en nordlig och en sydlig styrka. Carl visste att den lokala cellen hade placerat en av sina sändare i närheten av Erikstornet. Där hade de större chans att ta sig in till den bebodda delen av staden via en underhållstunnel.

Carls och Annas båt lade till precis under den gamla bron som var markerad på kartan. Medan de två meniga soldaterna förtöjde och Ridel lastade av sprängmedlen tog de sig själva upp mot väggen i den mörka och fuktiga tunneln. De hittade en ståldörr nästan helt överväxt av grönalger. Carl kände försiktigt på handtaget. Ingen försätsminering, tvärtom gled handtaget lätt ner som om det hade oljats nyligen. Han log mot Anna. Deras vänner på insidan hade gjort sitt, och han öppnade försiktigt dörren. De smet in och ställde sig i det lilla utrymme som fanns mellan dörren de kommit igenom och ännu en dörr. Carl satte en fot i dörrspringan och signalerade till en av de två vid båtarna att hålla vakt utanför.

Anna tog upp pejlar och tryckte på en knapp. Inget hände och hon slog till pejlaren mot knät upprepade gånger tills den lilla skärmen lyste upp. De granskade den noga. En röd markering syntes i det övre vänstra hörnet.

”Vi är ganska nära”, sa hon. ”Österut några kvarter och sen ett par våningar upp, så är vi framme.”

Anna tittade på honom så bestämt att han undrade vad hon väntade på. Till slut insåg han vad det var och tog av sig skyddsoverallen. Kläderna de hade under kanske inte matchade det senaste modet i staden, men i de nedre tunnelnivåerna skulle de passera för arbetare på väg till någon underhållsstation. De hade de rätta yrkesmärkena på sig, och ingen överjordare i närheten skulle titta två gånger på dem. Den enda oron bestod i om det fanns några vakter vid tornet, eller om en polispatrull gjorde rutinkontroller i området.

Anna öppnade ståldörren och släppte in Ridel som bar på en stor ryggsäck. De signalerade förhållningsorder till den återstående vakten utanför om att dra sig tillbaka i skydd med utsikt över ingången. Sedan tog sig de tre genom den inre dörren som också den var olåst. Carl kände att pulsen steg för varje våning de gick upp och han fasade för att möta någon på vägen. Även om de alla var tränade för strid kändes det konstigt om de skulle hamna i handgemäng inne i staden. Han visste ingenting om vad som väntade här, inget om vad som hade hänt med Stockholm under alla dessa år som han hade varit borta. Hörde han hemma här längre? Skulle han känna igen sig? Var hans familj kvar eller hade de också blivit utkastade?

”Här är det”, sa han när de hade avancerat genom den östra betongtäckta gången och nått fram till den dörr som det stod *Erikstornet Södra* på. Dags att gå till handling. Han sköt undan alla andra tankar och sa:

”Ridel. Minera tornet och sätt dig sen själv i säkerhet. Anna och jag tar oss vidare till videosändaren.”

Anna stannade upp och grep tag i hans arm.

”Ska de spränga redan? Skulle vi inte framföra våra krav först?”

Han såg den unga ingenjörens blick flacka mellan de båda männen. Svett rann nerför det lilla av hennes panna som

syntes ovanför näsroten. Carl visste att det skulle bli problem med civila på uppdraget hur mycket de än hade övat. *Lugnt och fint nu*. Han log en aning mot henne.

”Vi måste förbereda allt innan de vet om att vi här. Det är enligt plan.”

Utan att vänta på hennes svar vände han sig åter mot Ridel.

”Återsamling om fyrtioåtta timmar vid baslägret utanför murarna.”

Carl visste att det sista inte var sant. Han hade inga planer på att åka tillbaka.

Hämnden var det enda som betydde något nu. Någon måste betala.

KAPITEL 2

DANA

Dana stapplade blek ut från toalettbåset på den slitna herrtoaletten, gick fram till handfatet och vred på kallvattenkranen. Rören i väggen skakade och vattnet som till slut strilade fram var ljusbrunt. Han gjorde en trött grimas – filtreringen var fortfarande hemskt dålig på den här nivån. Med en snabb rörelse fuktade han en alghandduk, tvättade noga bort resten av spyorna från byxorna med det unkna vattnet och torkade sig sedan noga med en ren näsduk från byxfickan. Illamåendet hade han för det mesta lärt sig att ignorera, men det hade överraskat honom ikväll, mitt ute i publikhavet.

Han såg sig i den spruckna spegeln. Det rödaktiga skägg han hade odlat för det här uppdraget kändes fortfarande ovanligt. Trots hormonsprutorna han hade tagit veckorna innan var det ändå lite glest, men det hade känts för riskabelt att ordna det på något annat sätt. Klädseln var lättare att få till: svarta byxor, vit skjorta, mötesdeltagarnas speciella nål och en vändbar jacka. Dana hade burit allt hela dagen så att han inte behövde byta om inför mötet. Linserna gjorde hans ögon mörkare. Den diskreta och hudfärgade holoinspelaren satt på bröstet i en

knapp på skjortan. Allt måste dokumenteras med både bild och ljud för att få ihop tillräckligt med avslöjande material innan reportaget kunde publiceras.

Kvällens möte var mycket välbesökt. Dana hade kommit dit tidigt. Han ville se vilka medlemmar som dök upp, men han slapp då också att trängas med arbetarna i smutsiga uniformer under rusningstrafiken på tunneltåget. Han hade gått av vid ändhållplatsen och tagit närmaste hiss till bergrummet under Sankt Erikstornen. Sista biten hade det varit mörka, smala trappor ner mot de fuktiga och skröpiga källarna under algkanalen. Utanför den oansenliga plåtdörren hade ett par muskulösa vakter stått i samma anonyma klädkod som han själv. Dana tackade sin research för att han fått tag i dagens lösen – en ramsa med medeltida rötter som bara sektens medlemmar förväntades kunna. Det hade fungerat, och han var nu på sitt första sektmöte.

* * *

Väl tillbaka i den stora salen kände Dana att stämningen hade vänt. När mötet inletts med långa tal från ledarna för Sankt Göranssällskapet om frihet för alla och De Enda Renas återupprättelse uteblev gensvaret från publiken. Flera burop hördes från anhängarna, och ledaren tvingades tidigt ställa sig högre upp på den provisoriska scenen av gamla lastpallar i råplast.

Från den högre positionen hade ordförande Edwin kämpat för att överrösta de mest kritiska i publiken. Uppenbarligen hade de hört budskapet upprepas för många gånger, och nu ville vissa av dem övergå till handling. Till slut fick sällskapets bastanta vakter vid scenen lugna ner de mer högljudda åskå-

darnas protester med elektrostavar. En känsla av panik hade spridit sig till de bakre leden där Dana stod. Kanske var det därför illamåendet kommit tillbaka så snabbt. Men nu, efter den ofrivilliga pausen, tycktes det lugnare och ordförande Edwin på scenen kunde lättare göra sig hörd igen.

Dana snitslade sig fram till en plats nära podiet och lyssnade koncentrerat. Anhängarna var nu något färre, men de stämde in desto intensivare på Edwins budskap. Den karismatiska gestalten, med höga klackar på skorna för att se längre ut på den grovt arrangerade scenen, var den enda i församlingen som var klädd i långrock. Med bakåtkammat svart hår under sin huva och iklädd mörka glasögon såg han ut som en algfarmare, ett helt annat liv än här, många nivåer under jord.

Edwins röst var gäll och mässande och med en något ålderdomlig stadsdialekt, som för att understryka att här var någon djupt rotad i Stockholm, staden med sina uråldriga gator formade av urberget under dem.

”Bröder och systrar!”

Han gjorde en paus så att ekot från orden skulle hinna åter till honom från tunnelrummets bakre vägg.

”Vi måste se till att ta tillbaka den plats vi förtjänar i vår egen stad. För många utomare har stulit åt sig jobb och bostäder på nivåer de inte förtjänar. Våra jobb! Våra bostäder! Vi som är de enda rena, de enda sanna stockholmarna!”

Åskådarna stämde äntligen in med jakande vrål och Edwin fortsatte snabbt.

”Låt oss ta tillbaka vår historia och vår stad! Släng utomarna i alghavet och låt vårt helgons stordåd leda oss till vår rätta plats. Stadshustornet ska bli vårt torn!”

Åskådarna hurrade, men Dana såg att ledaren viskade till sina män under ropen från anhängarna. Det var som om han visste att nu gällde det att få dem med sig så att rörelsen inte skulle dö ut. Edwin måste ge dem något som fick dem att följa

honom hela vägen till handling och seger. Sällskapets ordförande höjde båda armarna som om han lyfte upp helgonets långa svärd, likt statyn i Storkyrkan.

”I den helige Sankt Görans namn, låt oss bli redskapen för att återbörda din stad till dem som den tillhör. Låt oss, dina trogna undersåtar, återta din heliga kyrka, knäböja inför dig och få stadsförrädarna att inse att bara du kan berätta historien om folket som har bott där. Din stolta stad ska återigen bli stor och enad. Stockholm till stockholmarna!”

Gensvaret talet fick skrämde Dana, och det gjorde det ännu viktigare att han fick veta mer om de som stod bakom mötena. Ledaren Edwin var teatralisk, så till den grad att det mycket väl kunde vara en holoskådis, inhyrd av de som verkligen styrde rörelsen. Den storvuxne Gandor strax bakom ledaren skulle också kunna vara en sådan. Dana kunde räkna upp fler farliga figurer i svart där i bakgrunden, enfaldiga och livsfarliga ...

När anhängarna trängde sig fram för att få vidröra ledaren drogs Dana med i strömmen fram mot scenen. Han manövrerade åt sidan för att få bättre bilder av de som stod längst bak. Med den dolda holokameran fängade han åtminstone tre av stenansiktena bakom mötesledaren på bild. De var alla kraftiga män med skägg, gott om tatueringar och med slitna ansikten som vittnade om de tunga kroppsarbeten de utförde, både under jord och på fälten runt staden. En del var straffade, det visste han, men bara för små smuggelförseelser. Det fanns ändå ett stort mörkertal av brott både mot ordningslagar och vapenlagar.

Med bilderna, allt skvaller han kunde fånga upp bland mötesdeltagarna, och tips från de avhoppare han hade spårat upp, skulle det bli en bra artikel. Det var ett viktigt ämne som någon modig holoblaska skulle betala bra för. Han visste att några av dem tyckte det var misstänkt med en före detta överjordare som grävande murvel, men det här gänget skrämde

honom på riktigt. Anhängarna i publiken var inte lika skräckinjugande som ledarna, men det var ingen tvekan om att en fascistisk revolt i deras samhällsklass i underjorden var farlig. Lojaliteten med Sällskapet verkade total – det här skulle växa snabbt om det inte avslöjades. Han måste agera kvickt.

Det skulle inte sluta med att de slängde ut de inflyttade, de skulle till slut jaga alla som inte hade rötter i stan ända tillbaka till Birger Jarls tid, och de skulle göra det utan minsta hänsyn till vilka insatser de människorna hade gjort för Stockholm. Alla minoriteter i staden hade anledning att bli rädda, alla som på något sätt avvek från deras norm. Om de i lokalen fick reda på att han själv inte var född ur en livmoder skulle de slita honom i bitar och slänga honom i första bästa algkloak.

Dana banade sig väg genom folkmassan och mot utgången. När han precis hade fått syn på vakten som han skulle be att öppna för honom ropade någon bakom hans rygg.

”D?”

Han vände sig snabbt om. Där stod en kvinna med kort stubbigt hår och alldeles för kraftigt rött smink och stirrade på honom.

Dana kände hur pulsen steg. Han vände sig om igen, kämpade för att hålla sina anletsdrag lugna och gick så snabbt han vågade ner mot kortväggen och porten ut. Kanske, hoppades han, hade hon tagit fel på person. Men ögonblicket efteråt grep någon tag i honom. Kvinnan, som nu stod alldeles intill honom, hade fått fatt i ärmen på hans kavaj och tvingade honom att vända sig om.

”Fan, D. Har du följt efter mig? Vad gör du här nere i mörktunnlarna?”

Kvinnan spottade ut orden. Flera av de närmaste anhängarna vände sig om och stirrade irriterat på dem. Han fick tänka efter längre än vanligt för att inse vem hon var: en före detta angivare,

kodnamn S, som han hade träffat när han förgäves försökt sig på att publicera ett reportage om varusmugglingen från norr in till stan. Hon hade försvunnit spårlöst innan han ens hade skrivit klart holoartikeln, än mindre fått klartecken att publicera bilderna som hon skickat men som han till slut ändå tog med i artikeln. Hon höll hårt i hans arm och placerade munnen mot hans vänstra öra.

”Vet du hur länge jag fick gömma mig efter vad du gjorde? Du ska vara jävligt glad att jag inte gav ditt namn till centralpolisen. Nu drar du härifrån innan jag berättar för alla här vem du är, ditt missfoster. Och du, det där falska skägget passar dig inte!”

Hon spottade honom i ansiktet. När han instinktivt torkade av kinden med handryggen såg han hur sminket fastnade på fingrarna. Han skulle bli avslöjad vilken sekund som helst. Sakta drog han sig bakåt medan vakterna och övriga i närheten vände sig om för att se vad som försiggick. S ropade högt efter honom igen. Dana satte handen för ansiktet, stapplade fram till vakterna och mumlade något om att han mådde illa. De släppte snabbt ut honom, rädda för att bli nerspydda, men blicken från entrévakterna när han gick förbi dem fick honom att tvivla på att det skulle gå att slippa ifrån dem så lätt.

När Dana nådde den lägsta gatunivån var det helt tyst, skyddsrumsdörrarna där nere måste vara mycket tjocka. Men efter ett tag hörde han ett svagt trummande, ett ljud som fortplantade sig längs med tornets alla nivåer. Järnrör mot vattenledning. Han vände snabbt på kavajen i hopp om att smälta in bättre bland människorna utanför, öppnade plåtporten och kastade sig ut i gångtunneln. Tunneln var fortfarande full av folk men den här gången struntade han fullkomligt i hur smutsiga de var. På väg mot tunnelstationen knuffade han till berusade underjordare som hängde utanför en syntbar, trängde sig fram bland maskinoperatörer på väg

till sitt sena nattskift vid muren, samtidigt som han då och då sneglade bakåt efter sektens svartvita uniformer.

Dana visste inte om någon verkligen förföljde honom, men ett avslöjande kändes ändå som ett faktum. Beroende på vad S skulle berätta om honom och vilka förgreningar som sekten hade kunde han råka riktigt illa ut. Det gick inte att återvända hem ikväll. Någon annan måste också få veta ifall han inte skulle hinna publicera materialet. På perrongen slängde han sig in i nästa tunneltåg österut för att söka upp den enda person i hans förflutna som inte hade dömt honom på grund av hans ursprung. Han måste prata med May Born.

KAPITEL 3

TOM

Tom rättade till sina kläder när Lena försvann bort i matsalens inre för att pudra näsan. Han hade valt ut restaurangen speciellt för det här tillfället. Länges hade han velat pröva Grand Hôtels roterande veranda på toppen av fastigheten och ikväll passade den perfekt. Den byggdes redan år 2250 och hade utsikt över hela staden – det vill säga tills de nya banktornen ett par decennier senare skymde utsikten norrut. I bakgrunden, från den stämningsfullt belysta matsalen hördes den diskreta musiken *Sakta vi gå genom stan*, en av hans favoritmelodier från 1900-talet. Han log och ryste till vid tanken på hur perfekt tillfället var. Den här gången måste det bli rätt.

Det hade trots allt inte varit så svårt att fråga henne om en middags dejt. Inte på jobbet såklart, han trodde inte att en sådan förfrågan ens skulle få ett svar när hon stod på sin post i receptionen på hotellet där han bodde. Everviews reception hade dessutom ingen fysisk bemanning, allt sköttes via holotransmissioner, och kontoret de jobbade från fanns på en okänd plats i staden. Men det där leendet. Trots att de

egentligen inte träffats hade Tom fastnat för hennes speciella leende, fast hon säkert log så mot alla hotellgäster.

Han hade valt att spana in ett café på tunnelnivå 3, ett respektabelt ställe där ensamma underjordskvinnor utan risk kunde stanna till för en kopp syntetiskt kaffe eller köpa hem en bakelse av en finare algsort till någon särskilt festlig tilldragelse. Mycket riktigt kom Lena förbi en dag. Precis när han rest sig för att fylla på kaffe ställde hon sig i kön till självserveringen. De stötte ihop vid mjölkkannan och han erbjöd sig att hålla på en skvätt i hennes kopp. Hon såg förvånad ut och var en aning på sin vakt, men han hade antagligen sett respektabel ut i säljarkostymen – i alla fall tillräckligt för att de skulle fortsätta småprata vid borden bredvid varandra. Efter att ha tillbringat några sena eftermiddagar på det trevliga sättet bestämde de till slut att träffas på middag.

”För att vi inte ska bli så hungriga under tiden vi pratar”, sa hon och log.

De hade kommit överens om att ses på en riktig restaurang en annan dag.

Lena kom tillbaka till middagsbordet på Grand igen, log artigt och satte sig mitt emot honom, som förut. De hade ännu inte fått in maten. Drinkarna de beställt hade mindre av synt-utfyllnad än på barerna under jord. Hon tittade ut genom de tjocka panoramafönstren i det sena, filtrerade kvällsljuset, och han försökte se vad hon hade ögonen på.

”Har du besökt Kungliga Slottet?” frågade han.

Lena skakade på huvudet.

”Med en sådan blodig historia som det har tror jag inte jag har lust med det.”

Hon rynkade pannan och han nickade allvarligt.

”Det var verkligen en mörk period i Stockholms förflutna. Så många som försökte ta skydd där under upploppen på 2140-talet. Tänk bara på när de avhuggna ...”

”Du kan nog stanna där”, avbröt en röst bakom honom. ”Jag är rädd att du håller på att tråka ut damen, eller till och med skrämma i väg henne.”

Tom vände sig snabbt om. Där stod en äldre man med ett välansat, grått skägg, manchesterbyxor, yllekofta och små, runda glasögon. En professorstyp helt enkelt, och med ett lurigt leende som fick Tom att tänka på en kemilärare han hade haft för länge sedan. Den sortens lärare som tyckte att formuleringen av frågorna till provet var roligare än svaren han sedan fick.

”Ursäkta, vad sa du?” frågade Tom.

Den här mannen hörde inte till personalen. Tom vände sig om för att fråga Lena om hon visste vem det var, men hon satt kvar i exakt samma position som nyss. Han såg sig om i rummet – ingen rörde sig i lokalen, till och med ljuslågan på deras bord stod still. Vem den här tomten än var hade han fått Toms holoprogram att stanna. Ett kluckande skratt från bakom hans stol fick honom att vända sig mot mannen igen. Det här var inte ett dugg roligt.

”Ta det lugnt, Tom. Jag vet att jag borde ha gjort entré på ett mer officiellt sätt här i Everview. Jag ville avvakta, men så kunde jag inte låta bli när jag såg dina planer för kvällen här på restaurangen.”

Han sträckte fram sin högra hand.

”Karl Martens, professor i cyberteknik och uppfinnare. Jag förstår att du har letat efter mig ett tag. Mitt hotellrum på Grand? Lappen du hittade?” fortsatte den skäggige mannen när Tom inte svarade.

Nu gick det upp ett ljus. Så det här var Martens. Han hade bara sett ett enda suddigt holofoto av Everviews uppfinnare efter mycket sökande i Stockholms Stadsarkiv, trots att hans nya jobb gav honom fri tillgång till alla dokument där. Tom hade trott att om han kunde hitta professor Martens, var

vägen öppen till att nysta upp familjens historia, vad som verkligen hände för länge sedan. Och allt som hände innan, när blixten kom.

Efter många långa dagar och nätter i arkiven, med ett rätt planlöst sökande i de Everview-miljöer som han trodde skulle kunna leda honom på rätt spår, hade han tagit en ganska lång paus. Han skämdes nu en smula för att uppfinnaren hade hittat honom först, och det precis när han hade utnyttjat Everviews nya tjänst för holodejting. I singelläge dessutom. Nu, framför uppfinnaren, blev han stum.

”Du behöver verkligen öva”, sa Martens och lade en arm över Toms axel när han reste på sig för att hälsa. ”Jag tror att du skulle må bra av att träffa verkliga människor ett tag”, fortsatte professorn, ”men jag är rädd för att mig kan du bara ha en pratstund med här – i Everview – eftersom jag inte kan åka tillbaka. Men om du vill lära dig mer om Stockholm och hur allt det här fungerar, har du chansen här och nu!”

Martens hand svepte runt rummet i en överdrivet högtidlig gest.

Tom snurrade runt när han såg hur rummet de befann sig i försvann. Nu var de i stället i en föreläsningssal med höga betongväggar och en stor sprängd grop bakom honom. Kunde de vara i den mytiska reaktorhallen R1 på Kungliga Tekniska Högskolan? Han visste inte om den fanns kvar på det gamla området intill Valhallatunneln. De äldre skolbyggnaderna hade raserats för ett par hundra år sedan. Om han skulle döma efter den primitiva utrustningen i salen hade de färdats nästan trehundra år tillbaka i tiden. Han backade ett par steg och satte sig fumligt ner på en enkel stol på en av de första raderna i den gamla salen som mer såg ut som ett bergrum. Han såg sig om – det här var något annat än förtunnlarnas trånga klassrum i yrkesskolan.

Förvandlingen var omtumlande. I dagens megastad fanns

i den här delen av staden bara avspärrningar, hela området tillhörde stadens försvar. Och vad hade hänt med holografiska Lena i rummet han hade hyrt? Satt hon kvar och väntade på honom? Tom märkte att han fortfarande memorerade replikerna han hade tänkt ut till den där perfekta middagen i Everview och han grämde sig för de förlorade krediterna.

Professorn gick och ställde sig vid den svarta tavlan längst fram. Han letade efter något och visade med ett leende upp en krita.

”Så. Ska vi börja från början?” frågade den gamle mannen och höjde båda ögonbrynen.

Professor Martens tittade länge på honom innan han lade ner kritan igen i rännan på den svarta tavlans nederkant. Han suckade och axlarna sjönk på honom.

”Tom, jag är ledsen att jag avbröt din dejtträning, och jag förstår att du just då tyckte att det var viktigare än en historielektion, men nu står Stockholms framtid på spel. Och din egen också, för den delen.”

Tom tittade upp på professorn. Han försökte samla sina tankar. Tiden efter mordet han löste tillsammans med May Born, hade gått så fort. Den nya tjänsten på Stadsarkivet, ett rum på ett bättre hotell på en högre tunnelnivå och en inte så hög, men fast, lön. Allt det där hade inte gjort honom mer social precis. Han ägnade mycket av de långa arbetsdagarna i arkivets läsesalar och resterande tid på hotellrummet, nu när den större stadsgaranterade krediten hade gett honom möjlighet att utforska fler saker i Everview – fast dejtingrummet hade han fått betala ur egen ficka. Det var ungefär som holovisionskanalerna i familjens lägenhet i förtunnlarna. Då hade han blivit beroende av att utforska alla kanaler efter skolan, till föga nytta dessutom, eftersom de bara innehöll stadspropaganda och hjärndöda holosåpor.

Trots att Everview kunde lära honom så mycket, hade hans

fritid i över två månader bara handlat om att repetera den perfekta dejten. Han hade svikit både sig själv och May.

”Tom?”

Martens stod nu precis framför honom. Tom ruskade på huvudet och log snabbt.

”Förlåt, professorn. Jag är lite förvirrad av det snabba scenbytet – och att träffa på er så här oväntat. Jag trodde nog inte det skulle vara möjligt.”

Professorn skrattade.

”Något annat vore konstigt. Men om du tänker på att du från och med nu är min elev och jag din lärare i Stockholms historia – om än i en övergiven lokal på en sedan länge raserad del av universitetet – hoppas jag att du återfår intresset. Man kan säga att jag är som anden i flaskan: du kallade på mig och här är jag!”

Tom stirrade på honom. Vad menade han? Han hade inte ens hunnit fråga om ledtråden som Martens hade skrivit på det där papperet han hittade i hotellrummet. Men professorn såg både bestämd och road ut.

”Käre Tom. Jag har följt dina äventyr inne i mitt Everview. Inte så mycket utanför, där måste jag ta hjälp av mina andra skapelser – och det gör jag bara när jag måste.”

Han lyfte handen mot öronen som om han ville säga att han ändå respekterade Toms privatliv – för det mesta i alla fall. Tom tvivlade på det, men Martens fortsatte sin charmoffensiv.

”Det du ser nu är vad som är kvar av mitt verkliga jag. Tror jag.”

Han böjde ner huvudet, vred på sina armar och klappade sig själv på bålen. Sedan höjde han båda händerna.

”Det vill säga, egentligen vet jag inte alls vad som hände när jag steg in i min egen uppfinning för gott. Här inne finns alla tider och alla platser samtidigt. Sen den dagen när Stockholm var på väg att sjunka i havet och mina upptäckter bara sågs

som underhållning, då bestämde jag mig för att den här världen ...” Han pekade runt i salen ”... är mer verklig än den som är utanför.”

Mållös stirrade Tom på Martens. Var den enda person som visste hur han skulle hitta sin bror egentligen död eller levde han på något konstigt sätt kvar här inne? Var han bara en inspelad holofigur med minnen av sitt levande jag – eller fick han evigt liv i Everview? Kunde Tom ändå få hjälp av honom på något sätt? Så många frågor, men han hade inget att förlora på att höra vad den gamle mannen i kofta och glasögon hade att säga. Hans liv kunde bara bli bättre. Tom bestämde sig för att ta reda på allt av honom. Det var äntligen dags att göra upp med det förflutna.

”Kan du hitta en speciell person vid en viss tid och plats?” frågade han.

”Menar du din bror? Han är närmare än du tror”, svarade professorn.

Tom drog efter andan. Den här stunden hade han fruktat länge.